ja keerles tantsides kõrgesse õhku, kuhu noolena talle järgnes Timsi. Nukralt vaatas neile järele väike kurb Siisi-Lii. Üksi ja kurvalt toetus ta koobaskäigu seinale ja vaatas suurenevat ja tõusvat hommikuvalgust.

Sügiskell.

Mitu päeva oli möödunud rõõmsast peost Rohelise Päikese Maa lossis. Maisi-Lii ja Siisi-Lii liikusid vaiksetena ja kurbadena lossikäikudes, hoidudes nagu meelega nukkudest eemale. Nende keha ilus rohekas värv muutus heledamaks. Kuidagi vaikne oli elu nüüd lossis. Järjest kadusid armsad putukad oma viimsele lennule. Timsist ja Sirbsist ei kõnelnud keegi, kuigi kõik neid taga leinasid. Nukud omavahel esimest korda tundsid ärkavat jälle igatsust Mari järele.

Ühel hommikul juhtus midagi väga harilikku, kuid rohelistele elanikele väga ärritavat. Nimelt lendles suur, ilus, roosakaks muutunud puuleht lossitrepile. Õnneks ei jäänud ükski putukatest lehe alla. Kohkunult ruttasid kõik lossielanikud puulehte vaatama. Mingi suur ärevus haaras jälle kõiki.

„Mis on juhtunud?“ küsis Peedu imestunult.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 99